

Motion till riksdagen

1989/90:A33

av Ove Karlsson m.fl. (s)

med anledning av prop. 1989/90:76

Regionalpolitik för 90-talet

Kampanjen Hela Sverige skall leva avslutades under 1989. På flera håll har kampanjen givit ett bra resultat. Nu gäller det att följa upp den. I regeringens proposition 1989/90:76 redovisas de förslag till riktlinjer för regionalpolitiken som skall gälla under de närmaste åren.

I många sammanhang försöker människor framställa inlandet som tärande för landets ekonomi, trots att det är därifrån som basen för våra närande näringar kommer. Ett exempel är att vinsterna från skogsindustrin nästan är lika stora som vårt exportöverskott. Skogsindustrin hämtar till stor del sina råvaror från inlandskommunerna.

När nu riksdagen skall lägga fast en regionalpolitik för en stor del av 90-talet gäller det dels att följa upp det som varit bra och givit resultat, dels noga se var det även fortsättningsvis finns problemområden och där ytterligare kraftfulla stödåtgärder behövs.

I Kopparbergs län finns flera kommuner där befolkningsutvecklingen varit ogynnsam, kommuner där det även fortsättningsvis krävs kraftfulla stödåtgärder. Åtgärder som behövs för att både skapa en bättre infrastruktur och, inte minst, en befolkningsstruktur som skulle kunna ge möjlighet till att få en befolkningstillväxt. Tre av länets kommuner har enligt nuvarande bestämmelser tillhört stödområde B men förs enligt förslaget till område 2, vilket måste anses vara en klar försämring. Dessa kommuner har på många sätt förhållanden som liknar de som råder i övriga inlandet: ogynnsam befolkningsutveckling, svag arbetsmarknad och långa avstånd till kommuncentra. Kommunernas förhållanden i sin helhet är sådana att det krävs största möjliga samhällsstöd för att få en framtida gynnsam utveckling. Negativ utveckling måste vändas till positiv utveckling. Det gäller att stötta och tillvarata människornas framtidstro. Vi vill exemplifiera med den sydligaste av dessa kommuner, som är Vansbro, vilken kan få utgöra exempel på de svårigheter som finns. Kommunen har sedan kommunsammanslaggningsen 1970 minskat sitt invånarantal med 1 100 personer och hade vid årsskiftet en befolkning på 7 930 invånare. Kommunen har sammantaget haft ett flyttningsnetto, men en ogynnsam åldersstruktur som medfört ett födelseunderskott. I kommunen är det också en mycket låg kvinnoysselsättning. Alla tre kommunerna har en ogynnsam befolkningsutveckling med stor andel åldringar i förhållande till den övriga befolkningen.

Den struktur som finns på befolkning och näringsliv i de områden som nu

ingår i stödområde B motiverar helt klart att dessa nu måste föras till samma stödområde som Norrlands inland, alltså område 1.

Mot. 1989/90
A33

Ett annat område i länet, som har förhållanden som liknar inlandet, är Ore församling i Rättviks kommun. Vi motionärer delar där den uppfattning som länsstyrelsen i Kopparbergs län anført i sitt remissyttrande över regionalpolitiska utredningen, nämligen att Ore församling i Rättviks kommun har förhållanden som kan jämföras med inlandet och av den anledningen bör föras till stödområdet.

Sammanfattningsvis anser vi det mycket angeläget att de delar av Kopparbergs län som nu tillhör stödområde B, kommunerna Malung, Vansbro och Älvdalen samt Venjans församling i Mora kommun, förs till stödområde 1. Ore församling i Rättviks kommun förs till stödområde 2.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen tillkänna vad i motionen anförts om angivna kommuners i Kopparbergs län inplacering i stödområden.

Stockholm den 22 mars 1990

Ove Karlsson (s)

Inger Hestvik (s)

Irène Vestlund (s)

Leo Persson (s)

Bengt-Ola Rytter (s)

Arne Mellqvist (s)